പ. കന്യകമറിയം

(ഒരു പഠനം)

(Malayalam)

Parisudha Kanyaka Mariam
(Study)

by Fr. Dr. K. M. George

First Web Edition : Aug. 2, 2011

Typesetting : Sophia Print House, Kottayam
Ph: 99471 20697

Published by Joice Thottackad on behalf of Gregory of India Study Centre for the glory of God for the benefit of humankind

പ. കന്യകമറിയം

(ഒരു പഠനം)

ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്

ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസവും കന്യകമറിയാമും

അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടോടു കൂടി, കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ എ.ഡി. 431–ലെ എഫേസൂസ് സുന്നഹദോസിനോടു കൂടിയാണ് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മാതാവായ കന്യകമറിയാമിന് ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിലുള്ള ദൈവശാസ്ത്രപരമായ സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് സഭ ഗൗരവമായി ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്. അതുവരെ, കന്യകമറിയാമിന് കർത്താവിന്റെ അമ്മ എന്ന നിലയിൽ സമർഹമായ ഒരു സ്ഥാനം സഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, അതിന്റെ ആഴമായ അർത്ഥത്തെക്കുറിച്ച് കാര്യമായ ചിന്തയൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ക്രിസ്തുവിനെ രണ്ടാമത്തെ ആദാമായി പ. പൗലോസ് ശ്ലീഹാ ചിത്രീകരിച്ചതുപോലെ മറിയാമിനെ രണ്ടാമത്തെ ഹവ്വയായും സഭയുടെ പ്രതീകമായും മറ്റും രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ചില ക്രിസ്തീയ ചിന്തകന്മാർ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും സഭയുടെ ആരാധനാക്രമങ്ങളിൽ കന്യകമറിയാമിന് സ്ഥാനം ലഭിച്ചതും സഭ കന്യകയുടെ നാമത്തിലുള്ള പെരുന്നാളുകൾ ആഘോഷിക്കാൻ തുടങ്ങിയതും 5–ാം നൂറ്റാണ്ടിനു ശേഷമാണ്.

പൗരസ്ത്യസഭയുടെ വിശ്വാസത്തിൽ കന്യകമറിയാമിനെ ഒറ്റപ്പെട്ട വ്യക്തിയായി കരുതുന്നില്ല. കന്യകയുടെ സ്ഥാനം എപ്പോഴും ക്രിസ്തുവിനോടും സഭയോടും അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നു. ദൈവപുത്രനും മനുഷ്യരക്ഷകനുമായ ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള സഭയുടെ പ്രബോധനത്തെ ശക്തീകരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയായിരുന്നു ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ കന്യകമറിയാമിൽ നിന്നുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനത്തെ സഭ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞത്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ നോക്കാം.

(1) പൗലോസ് ശ്ലീഹാ, "ദൈവം തന്റെ പുത്രനെ സ്ത്രീയിൽ നിന്ന് ജനിച്ചവനായി നിയോഗിച്ചയച്ചു" (ഗലാ. 4:4) എന്നു പറയുന്നത് കർത്താവിന്റെ മനുഷ്യത്വം യഥാർത്ഥവും പൂർണ്ണവുമായിരുന്നു എന്നു കാണിക്കാനാണ്.

(2) "പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ നിന്നും കന്യകമറിയാമിൽ നിന്നും ജനിച്ച ക്രിസ്തു" എന്നു രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ സഭയുടെ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളിൽ കർത്താവിനെക്കുറിച്ച് പറയുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും ഒരുപോലെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയായിരുന്നു ഈ പ്രയോഗം.

(3) 5–ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലെ പാത്രിയർക്കീസായി

രുന്ന നെസ്തോറിയോസ് ക്രിസ്തുവിലുള്ള ദൈവസ്വഭാവത്തെയും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെയും രണ്ടായിട്ട് വേർതിരിച്ച് ചിന്തിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി, മറിയാമിൽ നിന്ന് ജനിച്ചത് മനുഷ്യസ്വഭാവം അഥവാ മനുഷ്യൻ മാത്രമായിരുന്നെന്നും, ദൈവത്വം ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഉദരത്തിൽ ഒൻപതു മാസം കിടന്നു ജനിക്കുകയും കഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്തു എന്നു പറയുന്നത് ശരിയല്ലെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. ചുരുക്കത്തിൽ മറിയാമിനെ 'ദൈവമാതാവ്' അഥവാ 'ദൈവപ്രസവിത്രി' എന്നു വിളിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും, മനുഷ്യനായ 'ക്രിസ്തുവിന്റെ മാതാവ്' എന്നു മാത്രം വിളിച്ചാൽ മതിയെന്നും നെസ്തോറിയോസ് പ്രഖ്യാപിച്ചു.

അലക്സാന്ത്രിയയിലെ പാത്രിയർക്കീസായിരുന്ന കൂറിലോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ സഭ ഈ ഉപദേശത്തോട് പ്രതിഷേധിച്ചു. 431-ലെ എഫേസൂസ് സുന്നഹദോസിൽ വച്ച് കന്യകമറിയാമിനെ, ദൈവത്തെ വഹിച്ചവൾ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ദൈവമാതാവ് (Theotokos) എന്നു വിളിക്കണമെന്ന് തീരുമാനിക്കുകയും നെസ്തോറിയ വിശ്വാസത്തെ വേദവിപരീതമായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ബഹുമതി മറിയാമിന് നൽകിയതിന്റെ പുറകിലുള്ള ഉദ്ദേശ്യം വ്യക്തമാണ്. അതായത്, യേശു ക്രിസ്തുവിൽ ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും അഭേദ്യമായി യോജിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും, മറിയാമിൽ നിന്ന് ജനിച്ച വ്യക്തി ഒരേ സമയം പൂർണ്ണ ദൈവവും പൂർണ്ണ മനുഷ്യനുമായിരുന്നു എന്നും വ്യക്തമാക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ് മറിയാമിനെ 'ദൈവമാതാവ്' എന്നു വിളിക്കണമെന്ന് സുന്നഹദോസ് അനുശാസിച്ചത്.

മുകളിൽപ്പറഞ്ഞ മൂന്ന് ഉദാഹരണങ്ങളിലും മറിയാമിന് സഭ നൽകിയ സ്ഥാനം യഥാർത്ഥത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സ്ഥാനത്തെ അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയായിരുന്നു. ഓർത്തഡോക്സ് സഭകൾ ഈ തത്വം ഒരിക്കലും വിസ്മരിച്ചിട്ടില്ല.

ഇനിയും സഭയുമായി വി. മറിയാമിനെ എങ്ങനെ ബന്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു ചിന്തിക്കാം. ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യ സ്ത്രീയായിരുന്ന മറിയാമിനെയാണ് ദൈവം തന്റെ ഏകപുത്രന്റെ മാതാവായി തിരഞ്ഞെടുത്തത് എന്നു വേദപുസ്തകം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ക്രിസ്തു ഒഴികെ പാപമില്ലാത്തവരായി ആരുമില്ല എന്ന് സഭ പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ, വി. കന്യകമറിയാം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിലെ മറ്റംഗങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെയായിരുന്നു എന്നു വ്യക്തമാണ്. 'അവളെ വിശുദ്ധീകരിച്ച് ദൈവം അവളിൽ ഇറങ്ങി വസിച്ചു' എന്ന് സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു. കന്യകമറിയാമിന്റെ അമലോൽഭവ സിദ്ധാന്തവും, അവൾക്ക് ജന്മപാപമുണ്ടായിരുന്നോ, കർമ്മപാപമുണ്ടായിരുന്നോ എന്നു തുടങ്ങിയ ചോദ്യങ്ങളും റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ മാത്ര

മുള്ള പ്രശ്നങ്ങളാണ്. പൗരസ്ത്യസഭ ആ വിധത്തിലൊന്നുമല്ല കന്യക മറിയാമിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചത്.

കന്യകമറിയാമിനെ സഭയുടെ പ്രതീകവും പ്രതിനിധിയുമായിട്ടാണ് പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യം എന്നും വീക്ഷിച്ചത്. “ഇതാ, ഞാൻ കർത്താവിന്റെ ദാസി, അവിടുത്തെ ഇഷ്ടം പോലെ എനിക്കു ഭവിക്കട്ടെ” എന്നു പറഞ്ഞ് ദൈവവചനം സ്വീകരിക്കുകയും ദൈവേഷ്ടത്തിന് സ്വയം സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത മറിയാം സഭയുടെ മാതൃകയും പൂർവ്വരൂപവുമാണ്. കന്യകമറിയാം ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമാകുന്ന സഭയിലെ ഒരംഗവും മറ്റുള്ള അംഗങ്ങളെപ്പോലെ ക്രിസ്തുവിലൂടെ മാത്രം രക്ഷിക്കപ്പെട്ട വ്യക്തിയുമാണ്. അതുകൊണ്ട് കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ മറിയാമിനു ക്രിസ്തുവിനോടൊപ്പം “സഹരക്ഷകത്വം” ഉണ്ടെന്ന് പൗരസ്ത്യ സഭകൾ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. മറിയാമിനെ രണ്ടാമത്തെ ഹവ്വാ എന്നു വിളിച്ചതായി സൂചിപ്പിച്ചല്ലോ. ആദ്യത്തെ ഹവ്വാ അനുസരണക്കേടു കാണിക്കുകയും ദൈവവചനത്തെ നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്തതുമൂലം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ പാപത്തിനും മരണത്തിനും അടിമയാക്കിയെങ്കിൽ, രണ്ടാമത്തെ ഹവ്വാ (മറിയം) ദൈവവചനത്തോടുള്ള അനുസരണം മൂലം മനുഷ്യവർഗത്തെ രക്ഷയ്ക്കും ജീവനും ക്രിസ്തുവിലൂടെ അവകാശിയാക്കി എന്നാണതിന്റെ അർത്ഥം.

സുവിശേഷങ്ങളിൽ കന്യകമറിയാമിനെ പരാമർശിക്കുന്ന നാല് വേദഭാഗങ്ങളാണ് വി. മറിയാമിനെക്കുറിച്ചുള്ള സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിനാധാരം. ഒന്നാമതായി, കന്യകയോടുള്ള വചനിപ്പ് (ലൂക്കോ. 1:28-38). എളിയ ഒരു പെൺകുട്ടി ദൈവവചനം സ്വീകരിച്ച് അത്യുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തേക്ക് ഉയർത്തപ്പെടുന്നു. രണ്ടാമതായി കാനാവിലെ കല്യാണ വിരുന്നിൽ, മറിയാമിന്റെ അപേക്ഷയനുസരിച്ച് പുത്രനായ യേശു പ്രവർത്തിക്കുന്നു (യോഹ. 2:3-5). മൂന്നാമതായി, ഏതോ ഒരു സ്ത്രീ ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ വച്ച് യേശുവിനോട് പറയുന്നു: “നിന്നെ വഹിച്ച ഉദരവും നീ കുടിച്ച മുലകളും ഭാഗ്യമുള്ളവ” (ലൂക്കോ. 11:27-28). ഇത് മറിയാമിനെ പുകഴ്ത്തുകയാണ്. “ദൈവവചനം കേട്ട് അനുസരിക്കുന്നവരാണ് ഭാഗ്യമുള്ളവർ” എന്ന് കർത്താവ് മറുപടി പറയുന്നു. പക്ഷേ, പരോക്ഷമായി അതും മറിയാമിനെ പുകഴ്ത്തുകയാണ്. കാരണം പൂർണ്ണമായ അർത്ഥത്തിൽ ദൈവവചനം കേട്ട് അതനുസരിച്ചവരിൽ ഏറ്റവും മുമ്പിലാണ് വി. മറിയാം എന്നാണ് സഭ എന്നും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. നാലാമതായി, ക്രൂശിൽ വച്ച്, തന്റെ മാതാവിനെ തന്റെ പ്രിയ ശിഷ്യനായ യോഹന്നാന്റെ സംരക്ഷണയിൽ ഏല്പിക്കുന്ന ഹൃദയസ്പർശിയായ ഭാഗം (യോഹ. 19:26, 27). ഈ വേദഭാഗങ്ങളിൽ വിളങ്ങുന്ന വി. കന്യകയുടെ സ്ഥാനം സഭ ഒരിക്കലും അവഗണിച്ചില്ല. 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിലുണ്ടായ

നവീകരണം സഭയുടെ പുരാതനമായ ഈ മനോഭാവത്തെ ചോദ്യം ചെയ്തു. അതിനുള്ള പ്രധാന കാരണം റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭ യഥാർത്ഥ പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്ന് വിട്ട് കന്യകമറിയാമിനെ യേശുക്രിസ്തുവിനോട് ഏതാണ്ട് തുല്യമാക്കുകയും, മറിയാമിനെ കേന്ദ്രമാക്കി ഒരുതരം "വിഗ്രഹാരാധനയെ" പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കയും ചെയ്തതാണ്.

രണ്ടു പ്രധാന പെരുന്നാളുകളിൽ കന്യകമറിയാമിനെ പ്രത്യേകമായി നാം അനുസ്മരിക്കുന്നു; വചനിപ്പ് പെരുന്നാളിലും വാങ്ങിപ്പ് (ശൂനോയോ) പെരുന്നാളിലും. ഒന്നാമത്തെ പെരുന്നാൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ സുവിശേഷത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പ്രഖ്യാപനത്തെ അനുസ്മരിക്കുന്ന കർത്താവിന്റെ (മാറാനായ) പെരുന്നാളാണ്. രക്ഷകന്റെ ജനനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആദ്യ പ്രഖ്യാപനം കേട്ട വി. മറിയാമിന്റെ ഓർമ്മയും പ്രത്യേകമായി ആഘോഷിക്കപ്പെടുന്നു. രണ്ടാമത്തെ പെരുന്നാൾ (ഓഗസ്റ്റ് 15), കന്യകമറിയാമിന്റെ മരണത്തിന്റെ ഓർമ്മയാണ്. സുറിയാനിയിൽ "ശൂനോയോ" എന്ന പദം വിശ്വാസികളുടെ മരണത്തെ കുറിക്കുന്നതിനാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. സെപ്റ്റംബർ 8-ാം തീയതി വി. മറിയാമിന്റെ ജനനപ്പെരുന്നാളായി ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ആഘോഷിക്കുന്നു. കന്യകമറിയാമിന്റെ ജനനത്തിന് മറ്റുള്ള മനുഷ്യരുടെ ജനനത്തിൽ നിന്ന് യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല എന്ന കാരണത്താൽ പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിൽ, ഈ പെരുന്നാളിന് കാനോനികമായ സ്ഥാനമില്ല. അതോടുകൂടിയുള്ള എട്ടുനോമ്പ് പാശ്ചാത്യ സഭയിൽ നിന്ന് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇറക്കുമതി ചെയ്തതാണ്. സഭയുടെ പുരാതനമായ അഞ്ചു കാനോനിക നോമ്പുകളിൽ എട്ടുനോമ്പ് ഉൾപ്പെടുന്നില്ല. കന്യകയുടെ "അമലോൽഭവം" (Immaculate Conception), "സ്വർഗ്ഗാരോഹണം" (Assumption) എന്നിവ രക്ഷയ്ക്ക് ആധാരമായ വിശ്വാസ പ്രമാണമായി റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭ പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പൗരസ്ത്യ സഭകൾ അവ വിശ്വാസപ്രമാണമായി അംഗീകരിക്കുകയോ, പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ നടത്തുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല.

അപ്പോസ്തോലന്മാരേക്കാളും മറ്റ് പരിശുദ്ധന്മാരേക്കാളും ഉന്നതമായ സ്ഥാനമാണ് വി. മറിയാമിന് സഭയുടെ ആരാധനയിൽ നൽകുന്നത്. കാരണം മനുഷ്യനായിത്തീർന്ന ദൈവത്തെ വഹിക്കാനുള്ള അസുലഭ പദവി അവൾക്കാണ് ലഭിച്ചത്. ഇതുമൂലം മറിയാമിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥതയ്ക്ക് പ്രത്യേകമായ പ്രാധാന്യം സഭ നൽകുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമാകുന്ന സഭയിലെ ഒരംഗം എന്ന നിലയിൽ മറിയാമിനുവേണ്ടിയും മറ്റ് പരിശുദ്ധന്മാർക്കുവേണ്ടിയും നാം വി. കുർബ്ബാനയിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട് എന്ന് ഓർക്കേണ്ടതാണ്. ഇവിടെ പരസ്പരമുള്ള മദ്ധ്യസ്ഥതയും പ്രാർത്ഥനയുമെല്ലാം ഏകശരീരത്തിലെ അവയവങ്ങൾ എന്ന നിലയിലാണ്. പരസ്പരമുള്ള പ്രാർത്ഥന ഈ ശരീരത്തിന്റെ നിരന്തരമുള്ള ശ്വാസോച്ഛ്വാ

സമാണ്. വിശ്വാസികളായ വാങ്ങിപ്പോയവരും ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവരും എല്ലാം സഭയാകുന്ന ശരീരത്തിലൂടെ ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവനിൽ പങ്കാളികളാകുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ മഹത്വം മറ്റുള്ളവരേക്കാൾ കൂടുതൽ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ് ദൈവാനുരൂപികളായവർ എന്ന നിലയിൽ മറിയാമിനും മറ്റ് വിശുദ്ധന്മാർക്കും നാം പ്രത്യേകമായ ബഹുമതി നൽകുന്നു. കർത്താവിനെ വഹിച്ചതുമൂലം ഒരു സാധാരണ സ്ത്രീയായിരുന്ന വി. മറിയം അനുഭവിച്ച അത്യുന്നതമായ സ്വർഗീയ മഹത്വത്തിൽ സഭയും മനുഷ്യവർഗം മുഴുവനും പങ്കുചേരാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം പഠിപ്പിക്കുന്നു. വി. മറിയാം സഭയുടെ പ്രതീകവും മനുഷ്യവർഗത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയുമാകുന്നു.

മറിയാമെന്ന വരണ്ടഭൂമിയിൽ നിന്ന് മുളച്ചുവളർന്ന അനുഗ്രഹീത സസ്യം

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാര രഹസ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ സഭാപിതാക്കന്മാർ വിപരീതാർത്ഥം ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന പ്രതീകങ്ങളുടെ സഹായം തേടുക പതിവാണ്. അവയിൽ മിക്കതും പഴയനിയമത്തിൽ നിന്നാണ് എടുക്കുക.

ഉള്ളിൽ തീ കത്തിപ്പടർന്നിട്ടും എരിയാതെ നിന്ന പച്ച മുൾപ്പടർപ്പ് നമുക്ക് സുപരിചിതമായ ചിത്രമാണ്. കന്യകയിൽ നിന്ന് ജനിച്ച പുത്രൻ സാമാന്യയുക്തിക്ക് വഴങ്ങുന്നതല്ലല്ലോ (മുൾമരമെരിയാ-തെരിതീ തൻ നടുവിൽ കണ്ടതുപോൽ ചിന്മയനമ്മറിയാമിൽ വസിച്ചു ശരീരം പൂണ്ടു). മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ അതുല്യതയും നിഗൂഢതയും ഈ യുക്തി വൈരുദ്ധ്യത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് സഭാപാരമ്പര്യം കാണുന്നത്.

മാർ അപ്രേമിനെപ്പോലെ കാവ്യഭാവനയുള്ള സഭാഗുരുക്കന്മാർ മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ അവർണ്ണനീയതയും അപ്രമേയതയും സൂചിപ്പിക്കുവാൻ വിരുദ്ധോക്തി (Oxymoron) പ്രതീകമായി ഉപയോഗിക്കുന്നത് കന്യകയായ മാതാവിനെത്തന്നെയാണ്. അവർണ്ണനീയമായതിനെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുവാൻ നേരെയുള്ള പ്രതീകത്തേക്കാൾ നല്ലത് വിരോധാഭാസം (paradox) ആണല്ലോ.

വി. കുർബ്ബാന തക്സായിൽ, തുയോബോ ശുശ്രൂഷയിൽ നാം ഇങ്ങനെ കാണുന്നു: *"ലോകസ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടികളെ ക്രമീകരിക്കുന്നവനും മറിയാമെന്ന വരണ്ട ഭൂമിയിൽ നിന്ന് മുളച്ച് വളർന്ന് തന്റെ മഹനീയ സൗരഭ്യത്താൽ ഭൂമിയെ മുഴുവനും നിറയ്ക്കുകയും തന്റെ വിശിഷ്ഠോപദേശം മുഖാന്തിരം സൃഷ്ടിയുടെ എല്ലാ ഭാഗത്തുനിന്നും വിജാതീയ ദുർഗന്ധത്തെ അകറ്റുകയും ചെയ്ത അനുഗ്രഹീത സസ്യമായുള്ളോവെ! നിന്നെ ഞങ്ങൾ വന്ദിച്ച് സ്തുതിച്ച് സ്തോത്രം ചെയ്യുന്നു."*

വിശുദ്ധ മറിയാമിനെ വരണ്ടഭൂമിയെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിനു പുറകിൽ ആഴമായ ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനീയ ദർശനമുണ്ട്. പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനീയ (Christology) ത്തെയും മരിയവിജ്ഞാനീയ (Mariology) ത്തെയും വേർതിരിച്ച് പഠിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഓർത്തഡോക്സ് ചിന്തയിൽ ഈ വേർതിരിവ് കൽപ്പിക്കാറില്ല. കാരണം വിശുദ്ധ മറിയാമിനെക്കുറിച്ച് ദൈവശാസ്ത്രപരമായി പറയുന്നതെല്ലാം ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചാണ്. കർത്താവിന്റെ മനുഷ്യാവതാര രഹസ്യത്തെക്കുറിച്ച് അർത്ഥപൂർണ്ണമായി പറയുന്നതെല്ലാം ദൈവമാതാവായ മറിയാ

മിനോട് ആഴമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

വരണ്ട ഭൂമി, അനുഗ്രഹീത സസ്യം എന്നീ വിരുദ്ധ പ്രതീകങ്ങളുടെ ഏതാനും ചില അർത്ഥതലങ്ങൾ പഴയനിയമത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കാം.

1. പഴയനിയമത്തിൽ വരണ്ടഭൂമി അല്ലെങ്കിൽ മരുഭൂമി ഒരേസമയം ശാപഗ്രസ്തവും ദൈവകൃപയുടെ ഉറവിടവുമാണ്. ഏദൻതോട്ടം നനയ്ക്കാൻ അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ നിന്ന് പുറപ്പെട്ട നദി നാലു നദികളായി തിരിഞ്ഞ് നാലു ദിക്കുകളിലേയ്ക്കും ഒഴുകി (ഉൽപ്പ. 2:10). ഏദനിൽ വെള്ളം സമൃദ്ധിയായുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അതിനു വിരുദ്ധമാണ് വരണ്ട നിലമെന്ന പ്രതീകം.

മനുഷ്യന്റെ പാപം മൂലം ശാപം പേറിയ ഭൂമിയാണ് വരണ്ടു പോയത്. പറുദീസയിൽ നിന്ന് പരുഷമായ ഭൂമിയിലേക്കിറങ്ങിയ ആദിമനുഷ്യന് നിരന്തരം നേരിടേണ്ടി വന്ന ഭീഷണിയായിരുന്നു വരൾച്ച. ജീവന് ആധാരമായ വെള്ളത്തിന്റെ അഭാവം (വരൾച്ച) മരണമാണ്. അങ്ങനെ മരുഭൂമിയും വരണ്ട നിലവും മരണത്തിന്റെ നിഴൽ നിത്യം പേറി.

പക്ഷേ മിശിഹായിലേയ്ക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്ന പഴയനിയമ പ്രവചനത്തിന്റെ കാതൽ "മരുഭൂമിയും വരണ്ട നിലവും ആനന്ദിക്കും. നിർജ്ജന പ്രദേശം ഉല്ലസിച്ച് പനിനീർ പുഷ്പം പോലെ പൂക്കും" (യെശ:35:1) എന്നതാണ്. ഇവിടെ വരണ്ട നിലം അനുഗ്രഹത്തിന്റെ ഉറവിടമായിത്തീരുന്നു. മരണത്തിന്റെ നിഴലിൽ ജീവന്റെ വിത്തു മുളയ്ക്കുന്നു. ശാപഗ്രസ്തമായ ഭൂമി അനുഗ്രഹമാരിയാൽ ആർദ്രമാക്കപ്പെട്ട് അനുഗ്രഹീത സസ്യത്തിന് മാതാവായിത്തീരുന്നു. വരണ്ട നിലമെന്ന് വിശേഷിക്കപ്പെടുന്ന വിശുദ്ധ കന്യകമറിയാം ഈ പുതിയ ഭൂമിയുടെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്നു. പഴയതിന്റേതും പുതിയതിന്റേതും അതിരിൽ നിൽക്കുന്ന മറിയാം ക്രിസ്തുവിലൂടെ മരണത്തിൽ നിന്ന് ജീവനിലേയ്ക്കുള്ള മാറ്റത്തിന്റെ അതുല്യ സാക്ഷിയായി നിലകൊള്ളുന്നു. വരണ്ട ഭൂമിയിൽ നിന്ന് വാഴ്ത്തപ്പെട്ട മുളയുണ്ടായി എന്നതാണ് പ്രവചന നിവൃത്തി.

2. വരണ്ട നിലം കന്യകാത്വത്തിന്റേയും വന്ധ്യതയുടേയും പ്രതീകമായി വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. വിശുദ്ധ മറിയാമിനെ വരണ്ടനിലമെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുമ്പോൾ, മറിയാമിന്റെ വ്യക്തിപരമായ കന്യകാത്വം മാത്രമല്ല സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. പഴയനിയമം മുഴുവനും വന്ധ്യകളുടെ നിലവിളികൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ദൈവം ആ നിലവിളിയ്ക്ക് നൽകുന്ന വാഗ്ദാനത്തിന്റെ ഉത്തരമാണ് ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രം. ആ വാഗ്ദാനത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ സാക്ഷാത്ക്കാരമാണ് കാലത്തികവിൽ കന്യക

യിൽ കാണുന്നത്.

വീഴ്ച ഭവിച്ച മനുഷ്യരാശിയുടെ ആത്മീയ വന്ധ്യതയുടെ അടയാളമാണ് പഴയനിയമത്തിലെ വന്ധ്യത. വരൾച്ച അന്തിമമായി ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്നത് ഭൂമിയിൽ നിലനിൽക്കേണ്ട ജീവനെയാണ്. വരണ്ട ഭൂമി വന്ധ്യമായ പ്രാപഞ്ചികോദരത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ പാപം മൂലം സൃഷ്ടിയുടെ ഗർഭപാത്രവും വരണ്ടു തുടങ്ങി. ഭൂമിയുടെ പ്രജനന ശേഷി കുറയുന്നതാണല്ലോ ഇന്ന് മനുഷ്യരാശിയെ അലട്ടുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പരിസ്ഥിതി പ്രതിസന്ധി (Ecological Crisis) കളിലൊന്ന്.

സന്താനോൽപ്പാദനത്തിനു തീർത്തും കഴിവില്ലാത്ത വന്ധ്യതയുടെയും സന്താനോൽപ്പാദനത്തിനു സുസജ്ജമാക്കാവുന്ന കന്യകാത്വത്തിന്റെയും പ്രതിരൂപങ്ങൾ ഒരേസമയം വിശുദ്ധ കന്യകയിൽ ആരോപിക്കപ്പെടുന്നു. വരണ്ടഭൂമി ഒരു പ്രാപഞ്ചിക പ്രതീകമായി കന്യകമറിയാമിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു.

"ഉയരങ്ങളിൽ നിന്ന് ആത്മാവിനെ നമ്മുടെ മേൽ പകരുമ്പോൾ മരുഭൂമി ഉദ്യാനമായിത്തീരും" (യെശ. 32:15). പരിശുദ്ധാത്മ ശക്തിയിൽ മറിയാമെന്ന വരണ്ട ഭൂമി പറുദീസ (= ഉദ്യാനം) യുടെ അനുഭവത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകുന്നു. പറുദീസയിലാണ് അനുഗ്രഹീതമായ ജീവന്റെ വൃക്ഷം മുളച്ചത്. വരണ്ടു പോകുന്ന സൃഷ്ടിക്ക് മുഴുവൻ ഫലസമൃദ്ധവും സമാധാനപൂർണ്ണവുമായ പറുദീസയുടെ അനുഭവം നൽകുന്നതിനെയാണ് വരണ്ട ഭൂമിയായ മറിയാമിൽ നിന്നുള്ള ദൈവപുത്രന്റെ ജനനം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ അധിവാസ മണ്ഡലം മുഴുവൻ ശുഷ്കവും വിഷമയവുമായി ഭൂമിയിലുള്ള ജീവനെ മുഴുവൻ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്ന ഈ കാലയളവിൽ നമുക്ക് പ്രത്യാശയുടെ പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കുന്ന പ്രസക്തമായ ചിത്രമാണ് ഇവിടെ നാം കാണുന്നത്. ഭൂമിയെ മുഴുവൻ തന്റെ സുഗന്ധംകൊണ്ടു നിറയ്ക്കുന്ന അനുഗ്രഹീത സത്യം ഔഷധ ച്ചെടിയാണ്. സൗഖ്യം നൽകുന്ന ജീവന്റെ വൃക്ഷമാണ് (വെളിപാട് 22:2).

3. മനുഷ്യരാശിയുടെ ആത്മീയമായ ആദിതൃഷ്ണയിതാണ്: "ദാഹിച്ചും വരണ്ടും വെള്ളത്തിനായി കാംക്ഷിക്കുന്ന ഭൂമിയെപ്പോലെ എന്റെ ആത്മാവ് നിനക്കായി ദാഹിക്കുന്നു. എന്റെ ശരീരവും നിനക്കായി കാത്തിരിക്കുന്നു (സങ്കീ. 63:1). എല്ലാ പുരാതന മതങ്ങളും ദർശനങ്ങളും ഒരുപോലെ പ്രകടിപ്പിച്ച അന്തർദാഹമാണിത്. പുതുജീവന്റെ മുളകൾ വിടർത്തുന്ന മഴത്തുള്ളികൾക്കായി കാത്തുകാത്തിരിക്കുന്ന വരണ്ടുണങ്ങിയ ഭൂമിയെപ്പോലെ ശക്തമായി ഈ ആത്മദാഹത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന മറ്റധികം പ്രതീകങ്ങളില്ല. മറിയാമെന്ന വരണ്ടഭൂമിയിൽ മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ ഈ അന്തരാഗ്നി കത്തി നിൽക്കുന്നു. അവളിൽത്തന്നെ ദാഹാർ

ത്തമായ ഭൂമി ദൈവവചനത്താൽ ആർദ്രവും ഫലദായകവുമായിത്തീ രുന്നു. അതാണ് മറിയാമിന്റെ സ്തുതിഗീതം. "എന്റെ ഉള്ളം കർത്താ വിനെ മഹിമപ്പെടുത്തുന്നു. എന്റെ ആത്മാവ് എന്റെ രക്ഷിതാവായ ദൈവ ത്തിൽ ഉല്ലസിക്കുന്നു" (ലൂക്കോ.1:46). വൃദ്ധയും വന്ധ്യയുമായിരുന്ന ഏലിസബേത്തിന്റെ അഭിവാദനത്തിനു മറുപടിയാണിത്. രക്ഷകനെ ഉള്ളിൽ വഹിക്കുന്ന മറിയാമിന്റെ വന്ദനസ്വരം കേട്ടപ്പോൾ വന്ധ്യതയും വാർദ്ധക്യവും മൂലം പഴകി ദ്രവിച്ചുതുടങ്ങിയ സൃഷ്ടിയുടെ ഗർഭത്തിൽ പുതു ജീവൻ തുടിച്ചു.

4. ഇസ്രായേലും യഹോവയും തമ്മിലുള്ള വിവാഹനിശ്ചയത്തിന്റെ രംഗവേദിയാണ് മരുഭൂമി (ഹോശ. 2:14-16). ദിവ്യമായ വെളിപാടുകൾക്കും യഹോവയുമായുള്ള നിരന്തരസംസർഗ്ഗത്തിനും വേദി മരുഭൂമി തന്നെ. 'യഹോവയ്ക്ക് വഴി ഒരുക്കേണ്ടതും നമ്മുടെ ദൈവത്തിനു പെരുവഴി നിരപ്പാക്കേണ്ടതും മരുഭൂമിയിൽത്തന്നെ (യശ. 40:4). വരണ്ട ഭൂമിയായ മറിയാമിൽ ദൈവം മനുഷ്യവർഗ്ഗവുമായി പുതിയൊരു ഉടമ്പടി ചെയ്യുന്നു. മറിയാമിലൂടെ മനുഷ്യവംശം സ്രഷ്ടാവുമായുള്ള പുതിയ വേഴ്ച്ചയിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നു. നീതിയുടേയും സമാധാനത്തിന്റെയും രാജവീഥി മറി യാമിൽ തയ്യാറാക്കപ്പെടുന്നു. ഇസ്രായേൽ ജനത വാഗ്ദത്ത ഭൂമിയിലേ ക്കുള്ള പ്രയാണത്തിൽ മരുപ്പരപ്പിന്റെ വരൾച്ചയും വിശാലമായ ശൂന്യ തയും അനുഭവിക്കുന്നു. മറിയാമിന് ലഭിച്ച വിശേഷണം പ്രവാചക ദർശനമുൾക്കൊള്ളുന്നു. മിശിഹായുടെ രഹസ്യത്തിലേക്ക് ഉൾക്കാഴ്ച നൽകുന്നു. ക്രിസ്തുവിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്ന പുതിയ മനുഷ്യരാശിയുടെ മുളക്കരുത്ത് വരണ്ടഭൂമിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ശതഗുണീഭവിക്കുന്നു.

5. മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ മതാനുഭവത്തിന്റെ ആദിസങ്കൽപ്പങ്ങളിൽ കന്യകാത്വവും പ്രകൃതിയുമായി അഭേദ്യബന്ധം കാണുന്നു. വിശുദ്ധവും ഉർവ്വരവും വാഗ്ദാന സമ്പുഷ്ടവുമായ സൃഷ്ടിയുടെ പ്രതിരൂപമാണ് കന്യകയിൽ പൂർവ്വിക ഗോത്രങ്ങൾ കണ്ടത്.

ഇതിനു നേരെ വിരുദ്ധമാണ് മരുഭൂമി. അത്യാഗ്രഹിയായ മനുഷ്യന്റെ അതിരു കടന്ന ചൂഷണത്തിനും അവഹേളനത്തിനും പാത്രമായി ശാപ ഗ്രസ്തമായ ഭൂമിയാണ് വരണ്ടനിലമായി മാറിയത്. ഇന്നും പരന്നുകൊ ണ്ടിരിക്കുന്ന മരുഭൂമി ഭൂഖണ്ഡങ്ങളേപ്പോലും വിഴുങ്ങിയേക്കാം. മനുഷ്യ ന്റെ വീഴ്ചയുടെ ദുരന്തഫലങ്ങളിലൊന്നാണ് മരുഭൂവൽക്കരണം (Desertification) സസ്യജാലങ്ങളുടെയും മൃഗങ്ങളുടെയും മനുഷ്യന്റെയും ജീവൻ ഇവിടെ വേരറ്റു പോകുന്നു.

ആദിമ ക്രൈസ്തവ സന്യാസിമാർ മരുഭൂമിയിലാണ് അവരുടെ തപസ്യ ആരംഭിച്ചത്. മരുഭൂമി അന്ധകാരശക്തിയുടെ താവളമെന്ന് കരുത

പ്പെട്ടതുകൊണ്ട് അവിടെവച്ച് തന്നെ ആ ശക്തിയുടെമേൽ വിജയം പ്രാപിക്കുകയെന്നത് അവരുടെ ലക്ഷ്യമായിരുന്നു. വെള്ളമില്ലാതെ ഉണങ്ങി വരണ്ടിടത്താണത്രെ സാത്താൻ തമ്പടിക്കുന്നത്. ഇതു വളരെ അർത്ഥവത്താണ്. കാരണം മനുഷ്യനിലെ പൈശാചിക പ്രേരണകളാണ് ഇന്നും പറുദീസയെ മരുഭൂമിയാക്കുന്നത്. ഭൂമിയെ വരണ്ടനിലമാക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് താപസ്സരായ സന്യാസിമാരുടെ ശ്രമം മരുഭൂമിയെ വീണ്ടും ആത്മീയമായി ഉദ്യാനവും പുതിയ യരുശലേമെന്ന വിശുദ്ധ നഗരവുമാക്കുകയായിരുന്നു. മാലാഖമാരുടെ സ്വഭാവം കൈവരിക്കാൻ ആശിച്ചുകൊണ്ട്, കന്യകാത്വം സ്വീകരിച്ച് തപസ്സനുഷ്ഠിച്ചവർ മരുഭൂമിയെ പറുദീസയാക്കുകയായിരുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെ പൂർവ്വിക വിശുദ്ധിയും അതിന്റെ ആന്തരിക സമന്വയവും തങ്ങളുടെ കന്യകാത്വത്തിലൂടെ വീണ്ടെടുക്കാനാണ് അവർ യത്നിച്ചത്.

ഇവിടെയാണ് കന്യാകത്വവും താപോനിഷ്ഠയും വരണ്ട ഭൂമിയും പുതിയ ജീവനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വ്യക്തമാകുന്നത്. കന്യകമറിയാമിന്റെ ചിത്രത്തിൽ ഇവയുടെ സമഞ്ജസമ്മേളനം കാണാം.

ഇന്ന് ഭൂമിയെന്ന നമ്മുടെ കൊച്ചുഗ്രഹത്തെ, അവഹേളിതയായ നമ്മുടെ അമ്മയെ രക്ഷിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ധാരാളം നടക്കുന്നുണ്ട്. കടിഞ്ഞാണില്ലാത്ത മനുഷ്യസ്വാർത്ഥതയും, ഭൂമിയുടെ ദാനങ്ങളെ കവർന്നെടുക്കുന്ന ഉപഭോഗ സംസ്ക്കാരവും, അതിമാരകമായ ആയുധങ്ങളുടെ പൈശാചിക പ്രകടനവും മനോഹരമായ ഭൂമിയെ, മിക്കവാറും നശിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇനിയും ഭൂമിയിൽ ജീവൻ ആരോഗ്യപൂർവ്വം നിലനിൽക്കണമെങ്കിൽ മനുഷ്യസംസ്ക്കാരം ആത്മശിക്ഷണത്തിലും നിസ്വാർത്ഥമായ തപസ്യയിലും കൂടെ പ്രകൃതിയുമായുള്ള ആത്മബന്ധം വീണ്ടെടുത്തേ മതിയാവൂ. ലോകത്തിൽ എല്ലായിടത്തും ഈ പുതിയ അവബോധം ഇന്നു ശക്തമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

വരണ്ടഭൂമിയായ കന്യകയുടെ ചിത്രം മനുഷ്യരാശിയുടെ ആത്മശിക്ഷണത്തിലേയ്ക്കും സമർപ്പണബോധത്തിലേയ്ക്കും അതുമൂലം മുളച്ചുവളരുന്ന ജീവന്റെ വൃക്ഷത്തിലേക്കും വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു.

(*പുരോഹിതൻ*, 1988)